

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 459/2012-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 3. októbra 2012 predbežne prerokoval sťažnosť S., M., zastúpeného advokátom JUDr. M. K., R., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 20, čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd Krajským súdom v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 6 CoD 23/2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť S. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. júla 2012 faxom doručená a 30. júla 2012 písomne doplnená sťažnosť S., M. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. M. K., R., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20, čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len

„dohovor“) a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) Krajským súdom v Žiline (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 CoD 23/2011.

Zo sťažnosti a z k nej pripojených príloh vyplýva:

«Na Okresnom súde Martin sa vedie konanie o úschovu peňažnej čiastky vo výške 66.898,46 EUR zloženej zložiteľom pre sporného príjemcu S. so sídlom... alebo S... Uznesením Okresného súdu Martin zo dňa 28. 09. 2011, sp. zn.: 17U/2/2005-181, rozhodol Okresný súd Martin o prerušení predmetného súdneho konania. Proti tomuto uzneseniu sťažovateľ podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd Žilina Uznesením zo dňa 24. 01. 2012, sp. zn.: 6CoD/23/2011 tak, že uzneseniu prvostupňového súdu potvrdil...»

Sťažovateľ sa obrátil na Krajský súd v Žiline, pretože chcel dosiahnuť zmenu podľa jeho presvedčenia právne nesprávneho prvostupňového rozhodnutia. Krajský súd v Žiline však nápravu pochybení prvostupňového súdu nevykonal a vec podľa právneho názoru sťažovateľa nesprávne právne posúdil. Sťažovateľ ako jeden zo sporných príjemcov konania o úschovu peňažnej čiastky vo výške 66.898,46 EUR, a teda účastník predmetného súdneho konania, má právo dôvodne očakávať, že odvolací súd jeho vec správne právne posúdi a nepôjde cestou omylov. Sťažovateľ ako jeden zo sporných príjemcov zloženej peňažnej čiastky sa podaním zo dňa 22. 07. 2011 (doručeným súdu dňa 25. 07. 2011) a opätovne podaním zo dňa 09. 09. 2011 (doručeným súdu dňa 12. 09. 2011) domáhal vydania predmetu úschovy, bez akejkoľvek odozvy z prvostupňového súdu...

Podľa ust. § 185d O. s. p. je možné predmet úschovy vydať príjemcovi na jeho žiadosť. V tejto konkrétnej veci sú predmetom úschovy peniaze, t. j. deliteľné plnenie. Pokiaľ o vydanie predmetu úschovy požiadal druhý zo sporných príjemcov – S. so sídlom... podaním zo... 17. 02. 2011, prvostupňový súd následne požiadal sťažovateľa o vyjadrenie, či s vydaním predmetu úschovy súhlasí alebo nie...

Keď o vydanie predmetu úschovy požiadal sťažovateľ... mal prvostupňový súd postupovať podľa ust. § 185d druhej vety O. s. p. takým spôsobom, že mal požiadať druhého zo sporných príjemcov – S... o vyjadrenie, či súhlasí s vydaním predmetu úschovy sťažovateľovi. Argumentácia len tým, že druhý zo sporných príjemcov – S... podal dňa 27.

06. 2011 návrh na určenie príjemcu časti úschovy vo výške 66.387,84 EUR, je podľa názoru sťažovateľa právne nesprávna. Podanie žalobného návrhu o určenie príjemcu časti úschovy vo výške 66.387,84 EUR nemožno vykladať ako nesúhlas S... s vydaním aspoň časti predmetu úschovy vo výške 510,62 EUR v prospech sťažovateľa. Sťažovateľ zastáva taký právny názor, že príjemca časti úschovy vo výške 510,62 EUR nie je sporný, sťažovateľ o vydanie predmetu úschovy riadne požiadal tak, ako to vyžaduje zákon, a napriek tejto skutočnosti mu predmetná čiastka zo strany prvostupňového súdu vydaná nebola...

Sťažovateľ sa domnieva, že prvostupňový súd svojím konaním porušil zásadu „rovnosti zbraní“, kedy rovnakú žiadosť o vydanie predmetu úschovy posudzoval úplne rozdielnym spôsobom, čím značným spôsobom znevýhodnil v prejednávanej právnej veci sťažovateľa v porovnaní s druhým sporným príjemcom – S... Tým zároveň... porušil svoju povinnosť zabezpečiť rovnaké postavenie účastníkov súdneho konania, keďže každá strana občianskeho súdneho konania má právo na spravodlivý proces, t. j. má mať primeranú možnosť obhajovať svoju vec pred súdom za podmienok, ktoré ju podstatne neznevýhodňujú v porovnaní s druhou stranou...

Krajský súd v Žiline mal... odstrániť pochybenia prvostupňového súdu. Namiesto toho sa s nesprávnym právnym názorom prvostupňového súdu v celom rozsahu stotožnil, potvrdil uznesenie prvostupňového súdu... a vo svojom rozhodnutí odkázal na odôvodnenie rozhodnutia prvostupňového súdu.

Aj napriek tej skutočnosti, že príjemca predmetu úschovy vo výške 510,62 EUR nie je sporný a sporným ostáva príjemca zostatku úschovy vo výške 66.387,84 EUR, sťažovateľovi nebola vydaná čiastka vo výške 510,62 EUR, čím došlo podľa jeho presvedčenia aj k porušeniu jeho práva vlastníť majetok podľa Článku 20 Ústavy Slovenskej republiky, keďže neexistujú právne dôvody na nútené obmedzenie vlastníckeho práva sťažovateľa k finančným prostriedkom vo výške 510,62 EUR.»

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

«1. Krajský súd v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn.: 6 CoD/23/2011 porušil základné právo sťažovateľa – S... na súdnu a inú právnu ochranu podľa Článku 46 ods. (1) Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý proces podľa Článku 6 ods. (1) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, práva na rovnosť účastníkov

konania podľa Článku 47 ods. (3) Ústavy Slovenskej republiky a práva vlastníť majetok podľa Článku 20 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s právom pokojne užívať svoj majetok podľa Článku 1. Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Ústavný súd Slovenskej republiky Uznesenie Krajského súdu v Žiline zo dňa 24. 01. 2012, sp. zn.: 6CoD/23/2011, zrušuje v celom rozsahu a vec mu vracia na ďalšie konanie.

3. S... priznáva finančné zadosťučinenie vo výške 1.000,00 EUR (slovom: jedentisíceur), ktoré je Krajský súd v Žiline... povinný vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov odo dňa právoplatnosti tohto nálezu.

4. S... priznáva právo na náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 269,58 EUR (slovom: dvestošesťdesiatdeväť eur a päťdesiatosem centov) za dva úkony právnej služby á 127,16 EUR + dvakrát režijný paušál á 7,63 EUR (úkony právnej služby: 1/ príprava a prevzatie zastúpenia dňa 26. 07. 2012; 2/ sťažnosť zo dňa 27. 07. 2012), ktorú je Krajský súd v Žiline povinný vyplatiť na účet JUDr. G. K... do dvoch mesiacov odo dňa právoplatnosti tohto nálezu.»

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších

predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že uvedené zákonné ustanovenie rozlišuje okrem iného aj osobitnú kategóriu návrhov, ktorými sú návrhy „zjavne neopodstatnené“. Týmto zákon o ústavnom súde v záujme účelnosti a procesnej ekonomie poskytuje ústavnému súdu príležitosť preskúmať v štádiu predbežného prerokovania návrhu (§ 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde) možnosť jeho prípadného odmietnutia jednak na základe obsahu namietaných právoplatných rozhodnutí, charakteru namietaných opatrení alebo iných zásahov, ktorými malo dôjsť k porušeniu základných práv alebo slobôd navrhovateľa, a z nich vyplývajúcich skutkových zistení, a jednak tiež na základe argumentácie, ktorú proti nim navrhovateľ v návrhu uplatnil, a to v prípade, že návrh nemá ústavnoprávny rozmer.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán (všeobecný súd) porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

V súlade s už uvedenými zásadami ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Sťažovateľ v sťažnosti namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru krajským súdom v konaní vedenom pod sp. zn. 6 CoD 23/2011.

1. K namietanému porušeniu základných práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru krajským súdom v konaní vedenom pod sp. zn. 6 CoD 23/2011

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 rovní.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo verejne a v primeranej lehote prejednaná nestranným a nezávislým súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

Podľa sťažovateľa Okresný súd Martin (ďalej len „okresný súd“) rozhodol o prerušení konania podľa § 109 ods. 2 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) bez toho, aby na základe žiadosti sťažovateľa o vydanie predmetu úschovy v súlade s § 185d druhou vetou OSP vyzval sporného príjemcu – S., aby sa vyjadril, či súhlasí s vydaním predmetu úschovy sťažovateľovi, a na základe žiadosti S. o vydanie predmetu úschovy vyzval sťažovateľa na vyjadrenie v zmysle § 185d druhej vety OSP. Takýmto konaním podľa sťažovateľa okresný súd porušil zásadu rovnosti účastníkov konania a vec nesprávne právne posúdil. Sťažovateľ vidí porušenie svojich základných a iných práv v tom, že krajský súd pochybenia okresného súdu nenapravil.

Ústavný súd zo spisu okresného súdu (ďalej len sp. zn. 17 U 2/2005) zistil, že na základe návrhu zložiteľa S. prijal okresný súd uznesením sp. zn. 17 U 2/2005 zo 16. decembra 2009 do úschovy sumu 66 898,46 € pre sporného príjemcu S. alebo sťažovateľa. Jeden zo sporných príjemcov – S., požiadal podľa § 185d OSP o vydanie peňažných prostriedkov v sume 66 387,84 €. Okresný súd vyzval sťažovateľa ako druhého sporného príjemcu, aby v zmysle § 185d ods. 1 OSP oznámil, či súhlasí s vydaním predmetu úschovy. Sťažovateľ s vydaním predmetu úschovy nesúhlasil. Z uvedeného dôvodu sporný príjemca (S.) podal 28. júna 2011 okresnému súdu návrh, aby súd určil, že je príjemcom úschovy v sume 66 387,84 €.

Sťažovateľ 25. júla 2011 požiadal o vydanie predmetu úschovy v plnej sume a 17. septembra 2011 opätovne požiadal o vydanie predmetu úschovy v sume 510,62 €

Okresný súd uznesením č. k. 17 U 2/2005-181 z 28. septembra 2011 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“) prerušil konanie o úschove peňažnej čiastky 66 898,46 € zloženej S. pre sporného príjemcu – S. alebo sťažovateľa.

Okresný súd uznesenie okrem iného odôvodnil takto: „Nakoľko ide o zloženie sumy do úschovy súd pre sporného príjemcu a konanie o úschove je nesorovým konaním, súd nemôže vydať predmet úschovy do času, kým nebude rozhodnuté o tom, kto je skutočným príjemcom predmetu v úschove súdu.

Dňa 28. 6. 2011 podalo S. na tunajší súd návrh na určenie príjemcu úschovy v konaní č. 17U/2/2005.

Podľa § 109 ods. 2 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O. s. p.) pokiaľ súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na takéto konanie podnet.

Podľa § 111 ods. 1 O. s. p. ak je konanie prerušené, nevykonávajú sa pojednávania a neplynú lehoty podľa O. s. p. Ak sa v konaní pokračuje, začínajú lehoty plynúť znova.

Podľa § 111 ods. 2 O. s. p. ak je konanie prerušené podľa § 109 O. s. p., súd urobí všetky potrebné opatrenia, aby sa odstránili prekážky, ktoré spôsobili prerušenie alebo pre ktoré prerušenie trvá. Len čo odpadne prekážka, pre ktorú sa konanie prerušilo, pokračuje súd v konaní i bez návrhu.

V konaní č. 15C/50/2011 súd rozhoduje o tom, kto je príjemcom predmetu v úschove súdu vedenom pod spisovou značkou č. 17 U/2/2005. Nakoľko sa v konaní č. 15C/50/2011 rieši otázka, ktorá má zásadný význam pre rozhodnutie súdu o vydaní predmetu v úschove., súd v súlade s ustanovením § 109 ods. 2 c) O. s. p. konanie vedené pod spisovou značkou 17U/2/2005 prerušil do právoplatného skončenia konania vedeného pod spisovou značkou 15C/50/2011.“

Proti uzneseniu okresného súdu podal odvolanie sťažovateľ, o ktorom rozhodol napadnutým uznesením krajský súd.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nemá zásadne oprávnenie preskúmavať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov. Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ústavy (I. ÚS 13/01).

V relevantnej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia krajský súd uviedol: „Odvolací súd po preskúmaní napadnutého uznesenia i konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že okresný súd v prejednávanej veci zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností, na jeho podklade dospel ku správnym

skutkovým zisteniam a predmetnú vec aj správne právne posúdil. Nakoľko i odôvodnenie písomného vyhotovenia napadnutého uznesenia zodpovedá kritériám uvedeným v ust. § 167 ods. 2 v spojení s ust. § 157 ods. 2 O. s. p., odvolací súd podľa § 219 ods. 2 O. s. p. konštatuje správnosť týchto dôvodov a v podstatných bodoch na ne odkazuje.

Odvolacie námietky odvolateľa nepovažuje odvolací súd za dôvodné.

Zo spisového materiálu vyplýva, že Okresný súd Martin uznesením č. k. 17U/2/2005-135 zo dňa 16. 12. 2009 prijal od zložiteľa do úschovy sumu 66 898,45 eur z dôvodu, že zložiteľ má dôvodné pochybnosti vtom smere, kto je jeho veriteľom, t. j. príjemcom predmetu úschovy. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 28. 01. 2010. Do úschovy bola prijatá suma 66 898,45 eur ako celok, čo v zmysle ust. § 185d ods. 1 O. s. p. znamená, že na vydanie predmetu úschovy je potrebný súhlas všetkých účastníkov konania. Za situácie, keď jeden zo sporných príjemcov podal na súd proti druhému príjemcovi návrh o určenie, kto má byť príjemcom predmetu úschovy (čo i len jeho časti), a od jeho výsledku závisí určenie osoby príjemcu, okresný súd postupoval správne keď v súlade s ust. § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p. konanie o vydanie predmetu úschovy prerušil do právoplatného skončenia konania o určenie príjemcu úschovy.

Na základe týchto skutočností krajský súd napadnuté uznesenie podľa § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil.“

Z obsahu odôvodnenia uznesenia krajského súdu vyplýva, že odvolací súd si osvojil skutkové i právne závery prvostupňového súdu a podstatne doplnil a rozšíril jeho právnu argumentáciu (k sťažovateľom namietanej možnosti vydať iba časť peňažných prostriedkov, ktoré sú v úschove, ktoré podľa sťažovateľa nie sú sporné). Z odôvodnenia je zrejmé, že krajský súd na sťažovateľom uplatnený odvolací dôvod uviedol skutkové a právne závery, ktoré ho viedli k potvrdeniu napadnutého uznesenia okresného súdu. Tieto závery netrpia žiadnymi vnútornými rozpormi a dávajú stanovisko k podstatným dôvodom odvolania.

Citovaným úvahám a dôvodom krajského súdu nemožno z ústavnoprávneho hľadiska ani pri zohľadnení argumentov, na ktoré v sťažnosti poukazuje sťažovateľ, nič podstatného vytknúť.

Ústavný súd trvale zdôrazňuje, že nie je súdom nadriadeným všeobecným súdom a nie je vrcholom ich sústavy ani ďalšou opravnou inštanciou voči ich rozhodnutiam. Ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) je oprávnený zasahovať do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov iba v prípade, ak tieto súdy nepostupujú v zhode s ústavou, ústavnými zákonmi alebo princípmi, ktoré vyplývajú z kvalifikovaných medzinárodných zmlúv.

Ústavný súd preto preskúmal napadnuté rozhodnutie a postup, ktorý jeho vydaniu predchádzal, iba so zreteľom na skutočnosť, že mohol preskúmať len jeho ústavnosť, pričom dospel k záveru, že sťažnosť nie je opodstatnená.

Aplikujúc východiská svojej stabilizovanej judikatúry na napadnuté uznesenie krajského súdu ústavný súd konštatoval, že je dostatočne odôvodnené, pričom právne závery, o ktoré krajský súd oprel svoje rozhodnutie, sú z ústavného hľadiska akceptovateľné a udržateľné, a preto ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Nad rámec tohto rozhodnutia ústavný súd poukazuje na svoj ustálený právny názor, podľa ktorého základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neznamena právo na úspech v konaní pred všeobecným (občianskoprávnym) súdom (III. ÚS 3/97, II. ÚS 141/04).

Sťažovateľ podľa názoru ústavného súdu nepredložil dostačujúce dôvody, z ktorých by bolo možné vyvodiť, že jeho sťažnosť smerujúca proti napadnutému procesnému rozhodnutiu krajského súdu a postupu, ktorý predchádzal jeho vydaniu, či už v rovine skutkovej, alebo právnej, mala atribúty, ktoré preukazujú jej ústavnoprávny rozmer.

V tejto spojitosti treba poukázať aj na princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu a s ním súvisiaci princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci iných orgánov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnostiach podľa čl. 127 ústavy preskúmané.

Podľa § 109 ods. 2 písm. c) OSP pokiaľ súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam na rozhodnutie súdu. Nezávislý súd je oprávnený a zároveň i povinný zodpovedne zvážiť, aký procesný postup má v konkrétnom prípade zvoliť. Nie je vecou ústavného súdu ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti, aby do právomoci všeobecných súdov takto ingeroval.

Ústavnému súdu neprislúcha akokoľvek spochybňovať procesný postup krajského súdu, ktorý bol v danej fáze konania detailne oboznámený s okolnosťami tohto prípadu, a už vôbec mu neprináleží meniť jeho s ústavnoprávneho hľadiska akceptovateľné a dostatočne odôvodnené závery, ktoré sú výrazom jeho nezávislého rozhodovania. V zásade by takto bol ústavný súd v pozícii ďalšej prieskumnej inštancie v systéme všeobecného súdnictva, čo by bolo v rozpore s ústavným vymedzením jeho kompetencií.

Krajský súd v odôvodnení svojho uznesenia vychádzal z toho, že do úschovy bola prijatá suma 66 898,45 € ako celok a ak jeden zo sporných príjemcov podá na súde proti druhému (v tomto prípade sťažovateľovi) návrh na určenie, kto má byť príjemcom čo i len časti predmetu úschovy, a od rozhodnutia o tomto návrhu závisí určenie osoby príjemcu, je potrebné konanie o vydanie predmetu úschovy prerušiť v zmysle § 109 ods. 2 písm. c) OSP.

Ústavný súd dospel k záveru, že z takto rekapitulovaného stručného odôvodnenia uznesenia krajského súdu sú zrejmé dôvody, na základe ktorých ako odvolací súd dospel k záveru o splnení podmienky na prerušenie konania bez toho, aby sa okresný súd zaoberal žiadosťou sťažovateľa o vydanie predmetu úschovy, pričom tieto dôvody nemožno považovať za odporujúce pravidlám logiky alebo ich označiť v inom smere za excesívne.

Navyše, ústavný súd uvádza, že sťažovateľ požiadal o vydanie predmetu úschovy až potom, ako druhý sporný príjemca (S.) podal na okresnom súde návrh na určenie, že je príjemcom úschovy, pričom S. požiadalo o vydanie predmetu úschovy ešte pred podaním určovacej žaloby.

Napokon treba pripomenúť, že uznesenie o prerušení konania je rozhodnutím procesnej povahy, teda nejde o rozhodnutie vo veci samej. Aj z toho dôvodu takéto rozhodnutie spravidla ani nie je spôsobilé zasiahnuť do ústavou zaručených základných práv a slobôd.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd nezistil, že by postup krajského súdu v okolnostiach danej veci ani jeho uznesenie signalizovali príčinnú súvislosť s možným porušením označených práv sťažovateľa.

Vo vzťahu k tvrdeniu sťažovateľa, že sa kráti lehota troch rokov ustanovená v § 185g ods. 3 prvej vete OSP, po uplynutí ktorej prípadne predmet úschovy štátu, ústavný súd poukazuje na § 111 ods. 1 OSP, podľa ktorého ak je konanie prerušené, nevykonávajú sa pojednávania a neplynú lehoty podľa tohto zákona. Ak sa v konaní pokračuje, začínajú lehoty plynúť znova. Z citovaného ustanovenia § 111 ods. 1 OSP vyplýva, že lehota, po uplynutí ktorej prípadne predmet úschovy štátu, od právoplatnosti uznesenia okresného súdu neplynie.

Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti pri predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

2. K porušeniu základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy krajským súdom

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Dedenie sa zaručuje.

K namietanému porušeniu označených práv krajským súdom ústavný súd uvádza, že o ich prípadnom porušení by bolo možné uvažovať zásadne len vtedy, ak by zo strany všeobecného (krajského) súdu primárne došlo k porušeniu niektorého zo základných práv, resp. ústavnoprávných princípov vyjadrených v čl. 46 až čl. 50 ústavy, resp. v spojení s ich

porušením (obdobne IV. ÚS 326/07, III. ÚS 113/09, IV. ÚS 352/09), čo sa v danom prípade podľa názoru ústavného súdu nestalo.

Ústavný súd teda nezistil príčinnú súvislosť medzi namietaným porušením týchto práv sťažovateľa krajským súdom, a preto sťažnosť už na predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. októbra 2012